

เทศน์เช้า วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาเราฟังครูบาอาจารย์เทศน์ บอกว่าเรามีอำนาจวาสนา เราเป็นคนมีอำนาจวาสนานะ เกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงความสุข ความสุข ความสงบ ความระงับ แล้วความสุขมันมีความสุขทางโลกและมีความสุขทางธรรม

ถ้าความสุขทางโลก เกิดมาในชาติในตระกูล บุญคือในครอบครัวของเรามีความเข้าใจกัน ความเข้าใจกัน ความสามัคคีกัน ความอบอุ่นระหว่างพ่อแม่ลูกที่คุยกันรู้เรื่อง อันนี้เป็นบุญมากที่สุดเลย ถ้ามีความขัดแย้ง มีความขัดแย้งมีความไม่เข้าใจกัน อันนั้นมันทำให้เราไม่สบายใจเลย

นี่บุญ บุญ ในครอบครัวของเรามีความเข้าใจกัน มีความสามัคคีกัน มันมีความอบอุ่น เห็นไหม เวลาออกไปทำงาน เราอยากกลับบ้าน บางคนไปทำงานแล้วไม่อยากจะกลับบ้าน กลับบ้านไปมันเจอแต่ความเร่าร้อน มันไม่อยากจะกลับบ้าน

ถ้ามีความเข้าใจกัน มีความอบอุ่น นี่คือบุญ แล้วความขาดตกบกพร่อง ความอุดมสมบูรณ์ ในทรัพยากรนั้นอีกเรื่องหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่ง เห็นไหม คนมีอำนาจวาสนามาก ทำสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จ เวลามาบวชพระ พระสีวลีๆ มีลาภน้อยกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่มีเลิศที่สุดในสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาไปถามว่ามันเป็นแบบใดละ เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ทำไมมีลาภสักการะไม่เท่ากับพระสีวลีละ

คนที่มีตำแหน่งสูง เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา เวลาเผยแผ่ธรรม เสนาบดีแห่งธรรม เวลาเผยแผ่ธรรม เสนาบดีแห่งธรรมมันเข้าใจธรรม คือมันได้ประโยชน์มากโข แต่เวลาลากสักการะทำไมไม่อุดมสมบูรณ์เท่ากับพระสีวลีละ เห็นไหม มันมีที่ไปที่ไปทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้น บอกว่า เวลาบุญกุศลให้เราเข้าใจกัน เรามีความสามัคคีกัน เราสื่อสารกัน ความเข้าใจ อันนี้เป็นบุญเริ่มต้นเลย แล้วความขาดตกบกพร่องหรืออุดมสมบูรณ์นั้นมันเป็นอำนาจวาสนาของคน เป็นการกระทำของคน เป็นปัญญาของคน

ในทางวิทยาศาสตร์ ในปัจจุบันเขาพิสูจน์ว่ามันเป็นความขยันของเขา เป็นความวิริยอุตสาหะของเขา เขาถึงประสบความสำเร็จของเขา...ใช่ เพราะอะไร เพราะมันเป็นกรรมปัจจุบันไง กรรม มันมีกรรมอดีตมันถึงส่งเรามาเกิด เวลาเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์ทำไมมีความรู้สึกนึกคิดไม่เหมือนกัน มนุษย์เกิดมาแล้วรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนกัน มนุษย์เกิดมาแล้ว บางทีเราไปเจอแล้วเราแปลกใจนะ มนุษย์ทำไมคิดได้อย่างนั้นนะ เวลาเขาคิดของเขา เขาคิดแต่เรื่องเอาไฟเผาเผาตัวของเขา เขาคิดได้อย่างนั้นนะ บางคนคิดดี เขาคิดดี เขาคิดจนคิดไม่ถึงว่าคนมีความคิดอย่างนั้น

นี่ไง เวลาที่ผ่านไป เวลามันมา มาอย่างไร เวลามาแล้ว แต่ในปัจจุบันนี้จะมาโดยบุญกุศลมากน้อยขนาดไหน จะมีสิ่งใดคิดตัวมาขนาดไหน แต่ในปัจจุบันนี้ก็ต้องขยันหมั่นเพียรทั้งนั้นแหละ เวลาความสุขทางโลก ความสุขทางโลก เราปรารถนาความสุขกัน ปรารถนาความสุขแล้ว เวลาพระพุทธศาสนาสอน สอนให้เสียสละ

“อ้าว! ก็ปรารถนาความสุข เสียสละทำไมล่ะ”

การเสียสละอย่างนั้น เสียสละ เห็นไหม คุณสิ เวลาที่เราจะเข้าใจกัน เราเข้าใจกันมันเป็นบุญกุศล เป็นความเข้าใจกัน เวลาสิ่งที่ไม่เข้าใจกัน เราต้องการให้คนที่ไม่เข้าใจเขามีความเข้าใจ ถูกต้องดีงามเสีย แล้วความเข้าใจนั้นมันมาจากไหน ก็เป็นความคิดของเขาใช่ไหม เราก็พยายามอธิบายแล้วอธิบายเล่าให้เขาเข้าใจ เขาก็ไม่เข้าใจของเขา

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้เสียสละทาน การเสียสละ การเสียสละ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความรู้สึกนึกคิด การเสียสละเป็นการฝึกฝน การฝึกฝนใจนะ การทำทานนี่แหละคือการภาวนาอ่อนๆ การภาวนา เห็นไหม การภาวนาเขาต้องเสียสละความรู้สึกนึกคิด สิ่งทีความรู้สึก ความฟุ้งซ่านในหัวใจ พยายามเสียสละให้มันสงบเข้ามาให้ได้ ถ้ามันสงบเข้ามาได้นั้นคือสัมมาสมาธิ

แต่เนื้เหมือนกัน ความรู้สึกนึกคิดที่มันพุ่งชานอยู่เนื้ ที่มันตระหนี่ถี่เหนียว ที่มันขัดแย้งในใจของเรา เราต้องการเสียดสะออกไป เราต้องการความสามัคคี เราต้องการความเข้าใจกัน เราต้องการพูดกันรู้เรื่อง แล้วพูดกันรู้เรื่อง ความเห็นที่ปฏิฐิमानะมันขัดแย้งกัน มันไม่รู้เรื่อง ความไม่รู้เรื่อง เราเสียดสะๆ สละทาน ฝึกหัดๆ ใจ เนื้การเสียดสะ

ของเราหามา คุณติ เวลาคนที่จิตใจเขาประณีต เวลาเขาทำบุญของเขา เขาทำบุญของเขาด้วยความที่ประณีตอันนั้น เพราะจิตใจเขาละเอียดอ่อน อย่างของเรา เราแค่มีน้ำใจ แค่มีสิ่งใดที่เสียดสะ เวลาเสียดสะ จิตใจมันจะพัฒนาอย่างนั้นแหละ ถ้ามันพัฒนาไปแล้ว เวลาคนที่จิตใจเขาประณีต จิตใจของเขาประณีต จิตใจของเขาอบอุ่นของเขา เขาพร้อมฟัง เขาพร้อมฟัง เขาพร้อมแก้ไขนะ ขอให้มีคนบอกเถิด คุณติ เวลาเรามาบวชเป็นพระ เวลาบวชเป็นพระ เวลาสุขทางโลกก็สุขการแสวงหาอย่างนั้น เวลาเขาต้องการสุขแบบวิมุติสุข สุขแบบเป็นความจริง

ความสุขของเราสุขทางโลกมันเป็นอนิจจัง สรรพสิ่งในโลกนี้มันเป็นอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา คำว่า “อนิจจัง” แต่ถ้ามันสุขเวทนา-ทุกข์เวทนา ถ้ามันสุขเวทนาจึงเป็นอนิจจัง แต่เราก็ปรารถนาความสุขที่มันสุขเวทนาอย่างนี้ เวลาได้สิ่งใดสมความปรารถนาก็มีความสุข ความสุขแล้วก็ต้องการให้มันมากขึ้นไปกว่านั้น ต้องการให้มันสมบูรณ์ไปมากกว่านั้น เห็นไหม มันเป็นอนิจจัง

สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา

เวลาเรามาบวชเป็นพระ เราต้องการความสุขที่ไม่อยู่ในอนิจจังนั้น ถ้าความสุขที่ไม่อยู่ในอนิจจัง เราบวชเป็นพระแล้วเราก็ต้องฝึกฝนของเรา ถ้าเราฝึกฝนของเรา เห็นไหม การฝึกฝน การฝึกฝนในหัวใจของเรา ในหัวใจของเราก็มีข้อวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจใจ ถ้าใจมันเกาะสิ่งนี้ไว้ คำบริกรรมพุทโธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ มันเกาะสิ่งนี้ไว้ เกาะสิ่งนี้ไว้ไปทำไม

คุณติ เวลาเราเสียดสะทานๆ มันเกิดจากเจตนา ถ้าเรามีเจตนา เรามีความจริงใจของเรา สิ่งใดมันเป็นบุญกุศลของเรา ปฏิภาหก สิ่งที่เราแสวงหามา แสวงหามาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ เวลาเราให้ เราให้ด้วยจิตใจที่เบิกบาน เวลาให้แล้วเรามีความสุขของเรา ผู้รับรับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ รับแล้วใช้ประโยชน์ของเขาให้เต็มที่ของเขา เนื้ปฏิภาหก บุญอย่างนี้ประเสริฐที่สุด

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราบวชแล้วเราจะประพฤติกฎปฏิบัติของเรา ปฏิภาณ ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าเราสร้างศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมา มันเป็นอนิจจังใช่ไหม แล้วเป็นอนิจจัง ไปสร้างขึ้นมาทำไมล่ะ เพราะมันไม่คงที่ มันเป็นอนิจจัง

แต่สิ่งที่เป็นอนิจจัง ความคิดมันเกิดดับมันเป็นอนิจจังอยู่แล้ว ถ้าเป็นอนิจจังอยู่แล้ว เราจะฝึกฝนของเราไป เราจะฝึกฝน เราจะเห็นความเป็นอนิจจัง ความแน่แท้ไป ความแน่แท้ ปฏิสนธิ จิต ภาวสวะ ภพ ความเป็นอนิจจัง ความคิดมันเกิดจากอะไร? เกิดจากจิต แล้วภาวสวะ คุณิ จิต เดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส

จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองใส ความส่องใสคือความสว่าง คือพลังงานเท่านั้น เห็นไหม มันมีเศร้าหมอง มันมีส่องใส เวลาขึ้นบานมันก็ส่องใส เวลามันทุกข์ของมัน มันก็เศร้าหมอง แม้แต่ตัวมันเองมันยังเศร้าหมอง มันยังส่องใส

แต่ความคิดเกิดจากจิต ความคิดเกิดจากพลังงานอันนั้น ถ้าความคิดเกิดจากพลังงานอันนั้น เราก็มีสติปัญญา มีสติปัญญาใช้ความคิดนี้ กำหนดพุทโธก็เป็นความระลึก รู้ ระลึก วิดก วิจาร เราคิดถึงพุทโธ พุทโธถึงมีกับเรา เราไม่ได้คิดถึงพุทโธ พุทโธอยู่ในพระไตรปิฎก พุทโธอยู่ในตำรา แต่พุทโธไม่ได้เกิดขึ้นมาจากเรา แต่เราเป็นคนคิดพุทโธ พุทโธเกิดจากใจเราทันทีเลย

คนที่เขาไม่ได้คิดมันก็ไม่มีความพุทโธ เขาไม่มีพุทโธในหัวใจของเขา เขามีความคิด มีความฟุ้งซ่าน มีความบีบคั้นในใจของเขา เขาไม่มีพุทโธของเขา ทั้งๆ ที่เขามีพุทธะ เห็นไหม

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ผู้ใดเห็นใจของตัวเอง ถ้าจิตมันสงบระงับมันปล่อยวางเข้ามา ถ้ามันปล่อยความคิดเข้ามา มันเป็นตัวมันเอง มันจะเห็นใจ สัมมาสมาธิเป็นแบบนี้ เพราะคนไปเห็นจิตเดิมแท้ของตัวเองเป็นสัมมาสมาธิขึ้นมา ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมา ฝึกฝนขึ้นมา เราจะไปหาสิ่งที่ไม่เป็นอนิจจังไป

ความคิดมันเกิดดับในใจเป็นอนิจจังไหม? อนิจจังอยู่แล้ว เพราะมันเกิดดับ มันแปรสภาพ แล้วพลังงานมันเกิดดับไหม พลังงานมันมีเศร้าหมอง มีส่องใส พลังงานมันไม่เกิดดับ พลังงานนั้นมันก็ยังไม่ว่างของมัน

เวลาจิตสงบแล้วฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา ถ้าปัญญาภาวนามยปัญญา ที่เราจะเอาความสุข ความแท้จริง สุขมันต้องเป็นสุขอย่างนั้น เวลาสุขอย่างนั้นมันต้องเกิดขึ้นมาจากการภาวนา เวลา

ทำบุญกุศล เราทำบุญกุศลนะ เราได้ทำครบกระบวนการแล้วเราก็มีความพอใจแล้ว เราฝึกฝนของเรา เราทำของเรา เราปรารถนาความสุขทางโลก ความสุขทางโลกเราก็แสวงหา ใครไม่ต้องการปรารถนา คุณิ เวลาไม่ต้องการปรารถนาความสุขทางโลก พระก็ต้องอย่ามาใช้ปัจจัย ๔ สิ

เวลาพระบวช เวลาพระบวชขึ้นมา ปัจจัย ๔ บาตร แสวงหาอาหาร มีเครื่องนุ่งห่ม ไตรจีวร แล้วที่อยู่อาศัยก็อยู่ในเรือนว่าง เวลารักษาโรค น้ำมูตรเน่า นี่มีปัจจัย ๔ มันต้องมีปัจจัย ๔ เพราะปัจจัย ๔ อย่างนี้มันเกิดขึ้นมากับเราอยู่แล้ว ปัจจัย ๔ นี้มันมีอยู่โดยธรรมชาติอยู่แล้ว แต่คนมองข้ามไป พอคนมองข้ามไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ใช้ปัจจัย ๔ อย่างนี้ เพราะชีวิต ผลของวิญญูะ การเวียนว่ายตายเกิด เกิดเป็นพรหม ผัสสาหาร เกิดเป็นเทวดา วิญญูณาหาร เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน กวพิงการาหาร เกิดในนรกอเวจี สิ่งนั้นมันเป็นบาปกรรม เห็นไหม มันเกิดในภพใด ชาติใด อยู่อย่างไร มีชีวิตอย่างไร ใช้อาหารอย่างไร มันมีของมันนะ

แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์มีร่างกาย ร่างกายมันต้องกินอาหาร มันต้องใช้ปัจจัย กวพิงการาหาร มันต้องมีอาหารดำรงชีวิต แล้วชีวิตนี้มีค่ามาก เราจะดำรงชีวิตนี้ไว้ แล้วเรามีชีวิตไว้ทำไม

มีชีวิตไว้เราก็แสวงหา เพราะเริ่มต้น คุณิ เวลาเรามีลูกมีเต้า ลูกเต้าเราตั้งแต่เด็กน้อยขึ้นมา นี่สาขบุญสาขกรรม เพราะอะไร เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์เราก็มีพ่อแม่เหมือนกัน เราปฏิเสขสิ่งนี้ไม่ได้ ผลของวิญญูะคือมันมีของมันอยู่อย่างนี้ วิวัฒนาการของมันเป็นแบบนี้ ถ้าวิวัฒนาการเป็นแบบนี้ จิตมันได้มาเกิดในวิวัฒนาการแบบนี้ ถ้าวิวัฒนาการแบบนี้ เกิดมาแล้ว เกิดมานี่ผลของวิญญูะ คนเราเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เขามีสติปัญญาของเขา เขามาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขามาฟังเทศน์ครูบาอาจารย์ของเรา มาฟังเรื่องอริยสังข์เพื่อให้เขามีมรรคญาณ เขาต้องการความสุขที่แท้จริงของเขา ไม่ใช่ความสุขในวิญญูะ ความสุขเกิดจากการเวียนว่ายตายเกิด

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเรามาเวียนว่ายตายเกิด เราเกิดมานี่ผลของวิญญูะ ผลของวิญญูะ สิ่งที่เราแสวงหาเราก็แสวงหา สิ่งทีผลของวิญญูะคือมันเป็นต้นทุน มันเป็นข้อเท็จจริง แต่ข้อเท็จจริงนี้มันเป็นผลของวิญญูะ คือข้อเท็จจริงที่มันเปลี่ยนแปลงที่ธรรมชาติๆ แล้วเอาข้อเท็จจริงอย่างนี้มาแสวงหาอริยสังข์ เอาข้อเท็จจริงแสวงหาสิ่งที่ดิ้งามขึ้นไปกว่านี้ เราถึงชวนขวยกันนี้ไง

เราชวนขวายเป็นเพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมี บุญกุศลพาให้เกิด คนเราต้องเวียนว่ายตายเกิด ก็เวียนว่ายตายเกิดพอบมีบุญมีกุศลเพื่อให้ชีวิตนี้ไม่ลำบากทุกข์ยากจนเกินไป แล้วถ้ามีชีวิตนี้แล้ว ถ้าแสวงหาทางโลกมันก็ได้เรื่องโลก แสวงหาทางธรรมก็ได้เรื่องธรรม เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาแล้ว บวชเป็นพระแล้วแสวงหาทางธรรม แต่ในเมื่อปัจจัยเครื่องอาศัย ในเมื่อมันต้องดำรงชีวิต ดำรงชีวิตไว้ สิ่งที่มีค่าดำรงชีวิตไว้เพื่อค้นคว้า ดำรงชีวิตไว้เพื่อแสวงหา ดำรงชีวิตไว้

ทีนี้ดำรงชีวิต คำว่า “ดำรงชีวิตๆ” อวิชชามันอยู่ที่นั่น เวลาอวิชชามันอยู่ที่นั่น คนเรามีทิฏฐิมานะ ทิฏฐิมานะของคนหยาบ กลาง ละเอียด ทิฏฐิมานะของคน เห็นไหม มันมีทิฏฐิมานะ ไปทั้งนั้น เวลาเวียนว่ายตายเกิดมีอวิชชาทั้งนั้น ถ้ามีอวิชชาทั้งนั้น นี่จริตนิสัย ทีนี้จริตนิสัยเวลา ภาวนา เวลาบวชเป็นพระแล้ว เวลาเราไปวิเวก จะไปอยู่กับครูบาอาจารย์องค์ใดให้ดูกัน ๗ วัน ให้ดูนิสัยว่านิสัยไปกันได้หรือไปกันไม่ได้ ถ้าไปกันไม่ได้ เราก็ตรงคตเนื่องไป เราจะไปหาครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม นิสัยใจคอมันเข้ากันไม่ได้ นี่ถ้านิสัยใจคอเข้ากันไม่ได้

ถ้าไปเจอครูบาอาจารย์ที่นิสัยใจคอเข้ากันได้ ใจคอเข้ากันได้ นั่นส่วนที่เข้ากันได้ แล้วสิ่งที่เข้ากันได้ ครูบาอาจารย์ที่เข้ากันได้ท่านมีคุณธรรมจริงหรือเปล่า ถ้ามีคุณธรรมจริง มันต้องขัดเกลา ขัดเกลากิเลสของเรา ขัดเกลาให้จิตใจเราเบิกบานขึ้นมา จิตใจเราสว่างไสวขึ้นมา ถ้าจิตใจสว่างไสวขึ้นมา เราทำขึ้นมา แล้วมันรู้มันเห็น เราจะเห็นคุณค่าแล้ว เห็นคุณค่านะ

ทรัพย์สมบัติทางโลก สิ่งที่แสวงหาปัจจัยเครื่องอาศัย ทรัพย์สมบัติทางโลกเป็นสมบัติ สาราณะ เวลาบวชเป็นพระแล้วมันก็ต้องอาศัยปัจจัย ๔ เหมือนกัน แต่ปัจจัย ๔ ดำรงชีวิตนี้ไว้ เพื่อแสวงหาสิ่งจะความจริง ถ้าแสวงหาสิ่งจะความจริง ถ้ามันมีสติ เวลาจิตมันสงบเข้ามามันเห็น แล้ว พอมันเห็น นี่ไง ครูบาอาจารย์ที่พยายามขัดเกลาเราไป ขัดเกลาเราให้เราเข้าไปสู่สิ่งจะความจริง

ถ้าสิ่งจะความจริง จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส มันเห็นชัดเจนมาก มันเห็นชัดเจน เวลาส่องใสๆ มันเสื่อม เวลาส่องใสมันแปรสภาพตลอด แล้วครูบาอาจารย์ทำอย่างไร ท่านจะให้ความส่องใสข้ามพ้นมันไป ยกขึ้นมันไป พลังงานตัวนี้ต้องยกขึ้น ยกขึ้นอย่างไร

คูลี พระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งปัญญา ศาสนานี้มีหัตถ์ธรรม มหัตถ์ธรรมต่อเมื่อคนไปรู้ไป เห็นใจ แล้วถ้าคนรู้เห็น เห็นตามร่องรอยของครูบาอาจารย์ มันมีสิ่งใดขัดแย้งกัน ถ้ามีความ

ขัดแย้งกันมันต้องมีความผิคนั่นเอง ถ้าไม่มีความขัดแย้งกัน มันไม่มีความขัดแย้งกันเพราะเหตุใด ไม่มีความขัดแย้ง เพราะอะไร เพราะอริยสัจมันมีอันเดียว สัจธรรมมันมีหนึ่งเดียวเท่านั้นแหละ

คูสิ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใครไปเกิด? จิตเราไปเกิด ชาติรู้มันไปเกิด แต่เกิดแล้วเกิดในปัจจุบันตลอด เกิดมาแล้วก็ใหม่ตลอด เกิดมาแล้วก็ชาติปัจจุบันนี้ อดีตอนาคตเรายังปฏิเสธเพราะเรายังไม่รู้เห็น เพราะทฤษฎีมานะ มันก็เป็นเรื่องธรรมดา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนะ เวลาจิตสงบแล้วบุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนอดีตชาติไป ชัดเจน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนไปตั้งแต่เราเคยเป็นพระเวสสันดร ตั้งแต่พระเวสสันดรย้อนกลับไป สร้างสมบุญญานุการมาขนาดไหน แล้วถ้ามันยังไม่เกิดมรรคเกิดญาณ เห็นไหม จุตูปปาตญาณ ถ้าจิตนี้ตายเดี๋ยวนี้มันก็ไปเกิดภพชาติอื่นๆ ทุกดวงจิตมันไปเกิดทุกภพชาติ นี่ผลของวัฏฏะเวียนว่ายตายเกิดนะ

ฉะนั้น อดีต อนาคต แล้วปัจจุบันละ ปัจจุบันย้อนกลับมาอาสวักขยญาณ ทำลายในปัจจุบันนี้ไง ถ้าทำลายปัจจุบันนี้ ทำลายอะไร? ทำลายอวิชชา ทำลายความไม่รู้ เพราะมันไม่รู้ คูสิว่าเขาอุเบกขา อุเบกขามันจะเอียงไปซ้ายและขวานะ อุเบกขามันจะไปของมัน นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันไม่ไป มันมีของมันอยู่ มันต้องไปของมันไง ทำลายตรงนี้ไง ทำลายภวาสวะไง ทำลายสิ่งที่มีอยู่ไง ทำลายแล้วมันเหลืออะไรละ ทำลายแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีก ๔๕ ปี เหลืออะไร

ทำลายอวิชชา ทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ไม่มีสิ่งใดอาศัยสิ่งก่อตัวขึ้นมาจากรมธาตุอันนี้ได้ พอพ้นไป สิ่งนี้พ้นไปถึงได้เข้าใจ ที่ว่าสิ่งที่ไปที่มาเราปฏิเสธ ปฏิเสธอดีตอนาคต ปฏิเสธว่าภพชาติไม่มี ปฏิเสธ

คำว่า “ปฏิเสธ” ส่วนปฏิเสธไป ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ถ้าสมควรแก่ธรรม มันสว่างกระจ่างแจ้งกลางหัวใจ ถ้าไม่สมควร มันคั่นเดา ถ้าคั่นเดาก็สงสัยนี้แหละ ถ้ายังคั่นเดา ยังลุ่มๆ คลำๆ ยังทำสิ่งใดไม่ได้ เห็นไหม

ฉะนั้น เวลานั้นปฏิบัติเรา เวลาสักกายทฤษฎี วิจิจจณา สิ้นพตปรามาส เห็นไหม ถ้ามันขาดไปจากใจ ไม่สิ้นพตปรามาส ไม่ลุ่มไม่คลำ ไม่ลุ่มไม่คลำเพราะอะไร ไม่ลุ่มไม่คลำเพราะมันรู้มันเห็นของมันไง ไม่ลุ่มไม่คลำเพราะมันสำรอก มันคายไป คนเราสำรอกแล้วคายออกไป ดู

ติ เราขายเสลดออกไป เราจะเลียกินกลับมาใหม่ เสลดขายทิ้งไปที่พื้น แล้วก็ไปเลียกินมัน ใครจะเลียกินมันได้ใหม่ เราก็ขยะแขยงเป็นธรรมดา อารมณ์ที่มันเจ็บปวดเราไปเลียกินมันตลอด สิ่งที่เจ็บช้ำน้ำใจมันไปเสวยตลอด ทำไมมันทำได้ล่ะ

แต่ถ้าสักจะความจริงถ้ามันเห็น มันตำรอก มันคาย มันคายเสลดไปแล้วมันจะไม่ไปเลียกินเสลดอันนั้น นี่ไง มันถึงไม่ลือบไม่คลำไ้ ถ้าไม่ลือบไม่คลำ ความเป็นจริงอันนี้เป็นความจริงของเรา นี้อริยสัจ สัจจะความจริง ถ้าจิตมันทำได้ ความสุขอย่างนี้เราแสวงหาไง ที่เราทำบุญกุศลกันอยู่นี้ก็ต้องการให้ชีวิตเราประสบความสำเร็จ แม้แต่ดำรงชีวิตนี้ก็ให้มันมีความสุข ให้มีความสุข ไม่ทุกข์ยากจนเกินไป แล้วถ้าเรามีความสามารถ เรามีความวิริยะ ความอดสาหัส เราทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรา เพราะยังมีศรัทธาความเชื่อ

เวลาพระราปฏิบัตินะ เวลามาชวนชวาย ปฏิบัติดีมาก เวลาจิตมันเสื่อม เวลามันท้อแท้ ทำไมพระสึกออกไป นักปฏิบัติเราเวลาล้มลุกคลุกคลาน เขาเลิกการปฏิบัติไป เลิกการปฏิบัติไป เพราะจิตมันเสื่อมไป เพราะมันท้อแท้ มันท้อแท้เวลามันเสื่อม แต่ถ้าเรายังมีความมูมานะ ยังมีศรัทธาความเชื่อ เราพยายามชวนชวายของเรา ทำของเรา สัจจะความจริงของเราให้เกิดกลางหัวใจของเรา

เวลาพิจารณาเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไปนะ อกุปปธรรมๆ ถ้ามันขาดแล้ว มันเป็นความจริงของเราแล้วนะ มันเป็นสมบัติของเราคงที่ไ้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกไว้ว่าภักทรกัปปิพระพุทเจ้า ๕ องค์ แล้วอนาคตวงศ์ยังมีมาต่อเนื่องไปๆ เวลาการเวียนว่ายตายเกิดของจิต การเวียนว่ายตายเกิดได้สร้างบุญกุศลของเขาไว้ รอเวลาที่จะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไปๆ

ใครจะเชื่อไม่เชื่อนั้นเป็นสิทธิ มันเป็นสิทธิ์ของคน ใครจะเชื่อไม่เชื่อมันเป็นสิทธิ์ของคน แต่ความจริงๆ ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เขาจะรู้ตามความจริงในหัวใจนั้น ถ้าตามความจริงในหัวใจนั้น นั่นละความสุขแท้

เราแสวงหาความสุขแท้ของเรา แล้วแสวงหาที่กลางหัวใจ แสวงหาจากเดินจงกรม แสวงหาจากการนั่งสมาธิภาวนาให้เกิดมรรคเกิดผล เกิดปัญญาญาณ มันจะได้ผลตามจริง เพราะความวิริยะ ความอดสาหัสของจิตดวงนั้น เอวัง